

มาตรการทางกฎหมายในการบังคับคดีจากทรัพย์สินของลูกหนี้ธนาคาร¹

อมรรตน์ สันสวัสดิ์²

จากการศึกษาเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการบังคับคดีจากทรัพย์สินของลูกหนี้ธนาคารนั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมา แนวคิด และทฤษฎี หลักเกณฑ์การบังคับคดีของเจ้าหนี้ธนาคาร ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้รับความรู้ความเข้าใจว่ารากฐานแห่งการก่อกำเนิดการบังคับคดีของประเทศไทยและของต่างประเทศนั้นมีจุดกำเนิดอย่างไร รวมทั้งแนวคิดทฤษฎีในการบังคับคดีของผู้เป็นเจ้าหนี้ที่มีคำพิพากษาของศาลและขั้นตอนการดำเนินการที่มีความล่าช้า ซึ่งมาตรการดังกล่าวถือเป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี และ กำหนดขอบเขตการใช้กฎหมายในการบังคับคดีของลูกหนี้ธนาคาร จากการศึกษานี้ทำให้ทราบว่ามาตรการทางกฎหมายในการบังคับคดีจากทรัพย์สินของลูกหนี้ธนาคาร ยังไม่ชัดเจน ไม่ครอบคลุม ด้วยกันหลายประการ ซึ่งสรุปได้ ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาประเด็นปัญหาปัญหาการได้ส่วนทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477³ การบังคับคดีกับทรัพย์สินของลูกหนี้เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการบังคับคดีแต่เนื่องจากในการกู้เงินจากธนาคารนั้น ตัวลูกหนี้อาจจะนำทรัพย์สินมาเป็นหลักประกันการกู้ยืมเงิน ซึ่งหากเป็นกรณีนี้เมื่อลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้และถูกดำเนินคดีทางศาลแล้ว เจ้าหนี้หรือผู้มีส่วนได้เสียจะสามารถบังคับคดีจากทรัพย์สินที่ลูกหนี้มาเป็นหลักประกันได้ โฉนดเรียกวิธีนี้ว่า การบังคับจำนอง โดยเจ้าหนี้ที่เป็นเจ้าหนี้จำนองนี้จะมีสิทธิดีกว่าเจ้าหนี้โดยทั่วไป แต่กรณีที่ปัญหานี้คือ กรณีที่ลูกหนี้ไม่มีหลักประกันมาเพื่อเป็นประกันแก่เจ้าหนี้ เมื่อลูกหนี้ไม่มีหลักประกันแล้ว การจะบังคับคดีนั้นต้องอาศัยการสืบหาทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อทำการยึดทรัพย์หรืออายัดทรัพย์ต่อไป แต่การสืบหาทรัพย์สินนั้นในปัจจุบันดำเนินการได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากทรัพย์สินของลูกหนี้จะไม่มีข้อมูลที่เป็นสาธารณะเพื่อเข้าไปสืบค้นได้ง่าย โดยการสืบค้นนี้จะต้องไปยังสถานที่ที่กฎหมายกำหนด เช่น สำนักงานที่ดิน โดยทำคำร้องขอตรวจสอบแต่การตรวจสอบของสำนักงานที่ดินนี้ตรวจสอบเฉพาะชื่อกรรมสิทธิ์เกี่ยวกับที่ดินเท่านั้น ทรัพย์สินอื่นจะไม่สามารถตรวจสอบได้ จึงเป็นการยากที่จะหาทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษา เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งได้วาง

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการบังคับคดีจากทรัพย์สินของลูกหนี้ธนาคาร โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์รศ. เล้งวิทยา และคณะกรรมการสอบ คือ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนียผล และรองศาสตราจารย์ศุภพร วงศ์ทองสรรค์

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หลักเกณฑ์การเรียกจำเลยมาไต่สวนทรัพย์สินเพื่อให้จำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาชี้แจงว่าตนมีทรัพย์สินอะไรและหากจำเลยไม่มานั้นก็จะสืบถามาก่อนที่จะไปสืบทรัพย์สินภายหลังอีกนั้น เป็นการวางหลักเกณฑ์ที่ดีแต่เนื่องจากการไต่สวนนั้น กำหนดเพียงแต่คดีมีโน้ตสาเร่ที่จะสามารถไต่สวนนี้ได้ ไม่ได้รวมถึงคดีอื่น และการเรียกจำเลยมาไต่สวนนั้นต้องมีเหตุอันสมควรเท่านั้น จึงเป็นปัญหาว่าหากเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาไม่มีเหตุอันสมควร เช่น หากทรัพย์สินไม่เจอตามกระบวนการสืบทรัพย์สินแล้ว จะมาขอให้เรียกจำเลยมาไต่สวนไม่ได้ จึงเป็นปัญหาที่ควรศึกษาและแก้ไขให้ครอบคลุมและสามารถนำมาใช้ได้จริง

ประเด็นปัญหาที่สองเกี่ยวกับการคุ้มครองทรัพย์สินระหว่างที่ทำการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 296 คือการที่มีการบังคับคดีแล้ว โดยการอายัดทรัพย์สิน และ ยึดทรัพย์สินที่เป็นอสังหาริมทรัพย์นั้น และทรัพย์สินนั้นอยู่ในระหว่างขั้นตอนการขายทอดตลาดหรืออยู่ระหว่างการดำเนินกิจกรรมของเจ้าพนักงานบังคับคดี และลูกหนี้ยังคงมีสิทธิอยู่อาศัยจนกว่าจะมีการขายทอดตลาดเป็นของบุคคลอื่นสามารถซื้อทรัพย์สินไปได้นั้น โดยปัญหาที่พบคือกรณีที่ลูกหนี้ตามคำพิพากษาทำการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างออกไปหลังจากมีการยึดทรัพย์สินแล้ว โดยเจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ทราบถึงการกระทำของตัวลูกหนี้ตามคำพิพากษา โดยมาตราดังกล่าวไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนและมาตรการการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินที่ถูกยึดทรัพย์สินหรือบังคับคดีแล้ว ซึ่งเป็นปัญหาอีกประการหนึ่งที่ทำให้ธนาคารหรือโจทก์ได้รับชำระหนี้ลดลง เพราะการที่ตัวทรัพย์สินไม่อยู่แล้วจะทำให้ราคาทรัพย์สินเปลี่ยนแปลงไป หรือเป็นปัญหว่าบุคคลที่ซื้อทรัพย์สินไปได้ที่ดินว่างเปล่า แต่ชำระเงินในการซื้อทรัพย์สินราคาเต็ม เป็นต้น ซึ่งเมื่อทรัพย์สินมีราคาน้อยเมื่อทำการออกขายทอดตลาดแล้วก็ทำให้ได้ราคาน้อยลง และถ้าหากจำเลยไม่มีทรัพย์สินอื่นอีกที่จะบังคับคดีได้ ก็จะทำให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาเสียเปรียบ และเสียเวลาใน จึงเป็นปัญหาว่าการบังคับคดีเอากับทรัพย์สินของลูกหนี้นั้นก็ก็มีโอกาสน้อยที่จำได้รับชำระหนี้ครบถ้วนจากลูกหนี้ตามคำพิพากษา

ประเด็นปัญหาที่สามเกี่ยวกับการประเมินราคาทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดีและการห้ามเพิกถอนราคาทรัพย์สินที่ต่ำ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 331 วรรค 3 การกำหนดทรัพย์สินที่จะออกขายทอดตลาดนั้นเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานบังคับคดี โดยเจ้าพนักงานบังคับคดีจะใช้อำนาจตามหน้าที่ของตนในการประเมินราคาทรัพย์สินที่เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาทำการยึดทรัพย์สินของลูกหนี้เพื่อหวังจะได้รับเงินจากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ แต่เนื่องจากการประเมินราคาของเจ้าพนักงานบังคับคดีนั้น ต้องอาศัยหลักเกณฑ์ตามระเบียบของกรมบังคับคดีในการประเมิน เช่น ดูจากราคาทรัพย์สินในท้องตลาด ปัจจุบัน ราคาทรัพย์สินเทียบเคียง สภาพการใช้งาน ณ ปัจจุบันของทรัพย์สิน เป็นต้น ซึ่งการประเมินในปัจจุบันนี้เจ้าพนักงานบังคับคดีไม่ต้องออกไปตรวจดูทรัพย์สินตามสถานที่แล้ว เพียงแต่ผู้ยึดทรัพย์สินแสดงหลักฐานรูปถ่ายประกอบการยึด และทำการประเมินตามหลักฐานนั่นเองจึงเป็นปัญหาว่า การประเมินนั้นไม่ได้เห็นสภาพทรัพย์สิน

ภายในและไม่ได้เห็นสภาพบริเวณที่แท้จริง เพียงแต่ใช้ความคาดคะเนเพียงเท่านั้น ซึ่งเป็นการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ จึงเป็นเหตุว่าหากการประเมินนั้นมีราคาทรัพย์สินน้อย เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาจะได้รับการชำระหนี้ที่น้อยลงด้วย ซึ่งตามประกาศกระทรวงยุติธรรม นั้นที่กำหนดนั้นเป็นการกำหนดทางแก้ไขของการใช้ดุลพินิจโดยเทียบเคียงจากราคาต่างๆ แต่การการกำหนดตาม นี้ยังไม่ครอบคลุมและยังไม่มีความชัดเจนพอ กล่าวคือ การกำหนดราคาทรัพย์สินบางประการนั้นก็ทำให้ทรัพย์สินนั้นมีราคาน้อยเกินสมควร ผู้เป็นเจ้าของและผู้มีส่วนได้เสียสามารถแสดงความคิดเห็นต่อเจ้าพนักงานได้ แต่ก็ยังคงเป็นดุลพินิจของเจ้าพนักงานนั่นเอง จึงเป็นผลเสียทั้งเจ้าหน้าที่และลูกหนี้ โดยเจ้าหน้าที่ได้รับการชำระราคาน้อย การไปไล่เบี้ยราคาที่ยังขาดลูกหนี้ก็ต้องรับผิดชอบในส่วนที่ขาดด้วย โดยทรัพย์สินนั้นอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไป สภาพทรัพย์สินอาจจะมีสิ่งที่ทำให้ราคานั้นเพิ่มมากขึ้นด้วย แต่เมื่อเจ้าพนักงานประเมินทรัพย์สินโดยการดูจากองค์ประกอบต่างๆ แล้วโดยที่ทรัพย์สิน ปัจจุบันยังไม่เคยได้ไปเห็นด้วยตา การประเมินจึงอาจจะมีผลคลาดเคลื่อนไปด้วย ซึ่งเป็นผลเสียต่อเจ้าหน้าที่และลูกหนี้ด้วย ที่ควรจะได้รับการชำระหนี้จากทรัพย์สินมากกว่าก็จะสามารถชำระหนี้ได้มาก และ ไม่ต้องไปถูกใช้สิทธิค้นหาทรัพย์สินอื่นๆ ของลูกหนี้อีกต่อไป

ประเด็นปัญหาที่สืบปัญหาการอายัดทรัพย์สินของข้าราชการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 301(2) นั้นโดยส่วนมากนั้นวิธีการอายัดเงินเดือนของลูกหนี้ แต่เนื่องจากกฎหมายได้วางหลักเกณฑ์ การอายัดเงินเดือนของลูกหนี้โดยมีข้อห้ามบางประการเช่น การจะอายัดเงินเดือนได้นั้น ลูกหนี้จะต้องมีเงินเดือนหรือรายได้ไม่น้อยกว่า 20,000 บาท ซึ่งหากมีเงินเดือนต่ำกว่าเกณฑ์นี้ จะไม่สามารถอายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ได้ ส่วนข้อห้ามอีกประการหนึ่งคือ บุคคลใดเป็นข้าราชการ เจ้าหน้าที่ไม่สามารถอายัดเงินเดือนของข้าราชการได้ ตามมาตรา 301(2) หรือเรียกได้ว่าไม่สามารถบังคับคดีจากข้าราชการได้เลย ซึ่งในปัจจุบันนั้นข้าราชการมักจะได้รับสิทธิพิเศษจากธนาคารในการปล่อยเงินให้กู้ยืม เช่น การได้รับอัตราดอกเบี้ยที่ถูกลงมา หรือได้ยอดการผ่อนชำระที่น้อยกว่าบุคคลทั่วไป แต่เมื่อข้าราชการเป็นลูกหนี้และผิดนัดตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว เจ้าหน้าที่ไม่สามารถใช้สิทธิในการอายัดทรัพย์สินของลูกหนี้ที่เป็นข้าราชการได้ ทำให้เจ้าหน้าที่เป็นผู้เสียเปรียบในการติดตามอาหนี้คืน ทำให้ข้าราชการเกิดความสบายใจว่าตนไม่ต้องถูกบังคับคดีจากธนาคารหรือเจ้าหน้าที่ได้เลย ซึ่งเป็นผลเสียต่อเจ้าหน้าที่อย่างมาก เพราะในปัจจุบัน ข้าราชการเข้าทำสัญญาต่างๆกับธนาคารหรือสถาบันการเงินกันเป็นจำนวนมาก และเจ้าหน้าที่พบเจอปัญหาว่าไม่สามารถบังคับคดีกับข้าราชการได้ และข้าราชการนั้นมีสวัสดิการหรือสิทธิประโยชน์มากกว่าบุคคลธรรมดา เช่น การเข้าเป็นสมาชิกกองทุนต่างๆ โดยเงินในส่วนนี้ก็ไม่สามารถบังคับคดีได้เช่นกัน ซึ่งเห็นได้ว่าเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข เพราะเจ้าหน้าที่ไม่สามารถบังคับคดีหรืออายัดทรัพย์สินของข้าราชการได้ จึงควรศึกษาเพิ่มเติมและหาช่องทางที่ทำให้เจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาหรือผู้มี

สิทธิได้รับชำระหนี้คืนจากลูกหนี้ เช่นเดียวกับลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดาโดยเท่าเทียมกัน ซึ่งหากแก้ไขเพิ่มเติมแล้วก็จะทำให้เจ้าหนี้และลูกหนี้ได้รับประโยชน์ต่างๆร่วมกันอย่างเต็มที่

จากการศึกษาค้นคว้ามาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการบังคับคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาการไต่สวนทรัพย์สินของลูกหนี้ตามคำพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 277 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะว่าให้ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 277 วรรคแรก “เจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุอันสมควรเชื่อถือว่า”

แก้ไขเป็น “เจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีเหตุอันสมควรและมีความจำเป็นเร่งด่วนในทรัพย์สินของลูกหนี้หรือไต่สวนโดยเอกสารแทนการมาศาลของจำเลยได้”

และให้แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 277 วรรคท้าย “เมื่อศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์แก่การบังคับคดีในคดีโนสาร่”

แก้ไขเป็น “เมื่อศาลเห็นสมควรเพื่อประโยชน์แก่การบังคับคดีในคดีโนสาร่และคดีอื่นๆ”

2. ปัญหาเกี่ยวกับปัญหาการคุ้มครองทรัพย์สินระหว่างที่ทำการบังคับคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 296 ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะว่าให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 296 “ในกรณีที่ยังไม่อาจยึดทรัพย์สินหรืออาจยึดสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเนื่องจากมีเหตุขัดข้องอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้ไม่อาจยึดหรืออาจยึดได้ทันที เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นเองหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอ ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจสั่งห้ามมิให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา โอน ขาย ยักย้าย หรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องนั้นไว้เป็นการชั่วคราวไว้ก่อนได้เท่าที่จำเป็น”

แก้ไขเป็น “ในกรณีที่ยังไม่อาจยึดทรัพย์สินหรืออาจยึดสิทธิเรียกร้องของลูกหนี้ตามคำพิพากษาเนื่องจากมีเหตุขัดข้องอย่างหนึ่งอย่างใดที่ทำให้ไม่อาจยึดหรืออาจยึดได้ทันที เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นเองหรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาร้องขอรวมทั้งกรณีที่ยึดทรัพย์สินหรืออาจยึดสิทธิเรียกร้องแล้ว ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจสั่งห้ามมิให้ลูกหนี้ตามคำพิพากษา โอน ขาย ยักย้าย หรือจำหน่ายซึ่งทรัพย์สินหรือสิทธิเรียกร้องรวมทั้งการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สินให้เปลี่ยนไปจากเดิมไว้เป็นการชั่วคราวไว้ก่อนได้เท่าที่จำเป็น โดยเจ้าพนักงานบังคับคดีมีอำนาจตรวจสอบได้เมื่อร้องขอ”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการประเมินราคาทรัพย์สินของเจ้าพนักงานบังคับคดีและการห้ามเพิกถอนราคาทรัพย์สินที่ต่ำตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 331 วรรคท้าย ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะว่าให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 331 วรรคท้าย “เพื่อให้การขายทอดตลาดเป็นไปด้วยความเที่ยงธรรม บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีมีสิทธิเต็มที่ในการเข้าสู่ราคาเองหรือหาบุคคลอื่นเข้าสู่ราคาเพื่อให้ได้ราคาตามที่ตนต้องการ

และเมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเคาะไม้ขายให้แก่ผู้เสนอราคาสูงสุดแล้ว ห้ามมิให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีทั้งหลายหยิบยกเรื่องราคาที่ได้อาจการขายทอดตลาดมีจำนวนต่ำเกินสมควรมาเป็นเหตุขอให้มีการเพิกถอนการขายทอดตลาดนั้นอีก”

แก้ไขเป็น“เพื่อให้การขายทอดตลาดเป็นไปด้วยความเที่ยงธรรม บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีมีสิทธิเต็มที่ในการเข้าสู่ราคาเองหรือหาบุคคลอื่นเข้าสู่ราคาเพื่อให้ได้ราคาตามที่ตนต้องการ และเมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีเคาะไม้ขายให้แก่ผู้เสนอราคาสูงสุดแล้ว ห้ามมิให้บุคคลผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดีทั้งหลายหยิบยกเรื่องราคาที่ได้อาจการขายทอดตลาดมีจำนวนต่ำเกินสมควรมาเป็นเหตุขอให้มีการเพิกถอนการขายทอดตลาดนั้นอีกหากต้องการหยิบยกต้องหยิบยกภายใน 30 ก่อนมีการขายทอดตลาด”

4. ปัญหาการอัยคทรัพย์สินของข้าราชการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง พ.ศ. 2477 มาตรา 301(2) ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะว่าให้แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 301(2) “ (2) เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ บำเหน็จ เบี้ยหวัด หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างในหน่วยราชการ และเงินสงเคราะห์ บำนาญ หรือบำเหน็จที่หน่วยราชการได้จ่ายให้แก่คู่สมรสหรือญาติที่ยังมีชีวิตของบุคคลเหล่านั้น”

แก้ไขเป็น“(2) เงินเดือน ค่าจ้าง บำนาญ บำเหน็จ เบี้ยหวัด หรือรายได้อื่นในลักษณะเดียวกันของข้าราชการ เจ้าหน้าที่ หรือลูกจ้างในหน่วยราชการ ที่มีจำนวนไม่เกินเดือนละสองหมื่นบาทหรือตามจำนวนที่เจ้าพนักงานบังคับคดีเห็นสมควร และเงินสงเคราะห์ บำนาญ หรือบำเหน็จที่หน่วยราชการได้จ่ายให้แก่คู่สมรสหรือญาติที่ยังมีชีวิตของบุคคลเหล่านั้น”

เอกสารอ้างอิง

พิพัฒย์ จักรราษฎร์,พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง(ฉบับที่ ๑)

(กรุงเทพมหานคร : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์) หน้า 6-11

วิชา มหาคุณ, ประวัติศาสตร์กฎหมายไทยและภาษากฎหมายไทย(กรุงเทพมหานคร : คณะนิติศาสตร์

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2521) หน้า 10.